

[Knud Lind]

pænt om, at de begge egentlig skulle have forældremyndigheden, men afgår den ene ved døden, har man dette med, at man skal anmode om forældremyndigheden. Det finder vi er en lidt hård måde at køre det på.

Til slut vil jeg sige, at der har været problemer med samkvemsretten, og det er kun godt, hvis der kan blive rettet op på det. Det er jo ikke for ingenting, der er oprettet en forening, der hedder Far, men beslutningsforslaget her sætter spørgsmålstegn ved, hvem der ejer børnene. Er det forældrene, eller er det staten? Lovforslaget er et skridt på vej til, at staten får mere indflydelse på samfundets børn, og det er vi egentlig talt en lille smule imod. Når jeg siger det, er det det, at hver eneste gang man vil afgøre disse tvistigheder ved socialudvalg, amt og retsinstanser, kan der være en fare for en kulde i afgørelsen, men det kan måske ikke helt undgås.

Som et oplæg er beslutningsforslaget interessant, men vi mener også, at forslaget bør afvente arbejdsgruppens færdiggørelse.

Fru Lone Dybkjær nævnte, at der nok var delte meninger i de forskellige partigrupper. Det er rigtigt, det har vi erkendt i fremskridtspartiet. Det har knebet lidt med en sådan erkendelse fra de mere disciplinære partigrupper. I den forbindelse ville det måske være en værdifuld oplysning, om fru Lone Dybkjær i samme åndedrag havde oplyst, at hun reelt står som privat forslagsstiller vedrørende dette beslutningsforslag, idet den øvrige del af den radikale gruppe ikke står bag ved det.

#### Wilhelm (VS):

Jeg vil gerne først takke for modtagelsen. Nu er jeg medforslagsstiller, og jeg synes egentlig, det har været en overraskende positiv modtagelse, og at det især har været positivt, at ordførerne ikke sagde, at de blot ville afvente denne tekniske arbejdsgruppe under justitsministeriet, men reelt gik ind på problemerne, så vi fik lidt vejledning om, hvor folketinget står i denne sag.

Jeg synes nok, at justitsministeren i anden omgang var meget formalistisk, for det er da rigtigt, at der er nogle frynser, som ikke er så klare i et meget kortfattet beslutningsforslag på så vanskeligt et område, men det er jo et beslutningsforslag, og beslutningsforslag er sædvanligvis – det plejer man ikke at have

indvendinger imod – nogle anvisninger og hovedretningslinjer, og hvis man endelig vil have det helt præcist, kan vi da klare det med ændringsforslag. Så det kunne nok gøres.

Men jeg synes, det mest positive er, at uanset om vi nu stiller ændringsforslag, så justitsministeren bliver nogenlunde tilfreds med, at det i hvert fald er præcist nok, selv om man ikke helt kan lide indholdet, eller dette forslag ikke bliver vedtaget inden sommerferien, er der sket det positive, at folketinget har givet sig til kende på disse vigtige områder, og det synes jeg er en god skik, som vi meget tit ikke efterlever her i tinget. Det burde vi også have gjort med indvandrernes retsstilling, som vi har forsøgt det flere gange, men hvor man bare har været afvisende hele tiden og sagt: ja men der sidder jo et udvalg. Men så kommer man i den situation, at når udvalget har siddet i 6 år, viser det sig, at folketinget overhovedet ikke er enig med det udvalgsflertal. Her har justitsministerens arbejdsgruppe da i hvert fald fået nogle dessiner om, hvor folketinget ønsker det skal gå hen.

Hr. Knud Linds bemærkninger om en øget statsliggørelse af børnene forstår jeg slet, slet ikke, for her åbnes tværtimod en mulighed for, at de forældre, der kan blive enige om ikke at have den indblanding, som de hidtil har været påtvunget med en eller anden skrårisker afgørelse af en forældremyndighed, som de ikke ønsker placeret hos den ene part, kan slippe for det. At det skulle være en øget statsliggørelse af børnene, fatter jeg simpelt hen slet ikke.

Til allersidst vil jeg sige, at i de her sager er og bliver det de voksne, der er problemet; det er aldrig børnene, der er problemet. Børnene er fantastisk tilpassningsdygtige, og det, jeg håber især kommer ud af dette, er, at hvis vi i det mindste undlader at påtvinge folk en eller anden afgørelse – dig eller mig – i sager, hvor de godt kunne enes mindeligt om det, vil vi lære flere voksne, at hvis de ønsker at varetage børnenes tarv, drejer det sig om at finde ud af at ordne det i mindelighed. Den mulighed har der ikke været. Der er nogle, der har gjort det på trods af alle de blokeringer, reglerne i samfundet har stillet op imod dem, på trods af den konflikt, de så at sige bliver sparket ind i mod deres ønske, og da har det egentlig vist sig at gå fremra-